

А пакз дрѹга ще рече: той каша ѝ
 Не ѝ прави, кат' а знай каква-ѝ,
 И та като невжда, че какво-ѝ тѹѝ,
 Внжете ма сега искамз ва по мой-тѹ :

Б е к' ще сѣднимз да слѹшамн нѝ неа ?

Та кат' на гледа, че какво . . . ' тѹде а . . .

И тѹѝ твоа совѣтз нишо не струва,

Щото сѣка на своа умз сазрѹва.

Сѣка мисли, че, из многото лѹга,

Сз фѹсти, сз кадри, като са надрѹса,

Сз малакови като са наперн,

Кат' са гладн, като са нашери,

Щото ника тогазъ ще го намѣри . . .

Колкот' за насз нѝе вече мои смн,

И да кажшь за нѹ-дрѹго не мислимз;

И тѹѝ трѣба асаж да смн приврани,

Да не ходимз окжданн, издранн:

Тѹѝ да бждемз нагиздени, напѣти,

Да фащамн Очи на мжжѣти,

Билѹ сз мода, билѹ сз дрѹга угода

Щѹто, знай са, нѝн смн стока за проданз.

Ами тѣзи дѣто сж са продаан ?

Уж' са вече уженнан, приврани,